

Бабине літо

Василь Чухліб

Чи буває літо восени? А буває. Тоді, восени, можуть іти надокучливі дощі, віють холодні вітри. Та нараз стає тихо, тепло і сухо.

— Золоті деньки! — каже дідусь.

Тарасик і Славко допомагають йому зносити гарбузи з городу.

— І я хочу гарбузи носити! — прибігає до них Тетянка.

— Так бери он того, що на пагорбку.

Тетянка схиляється над бокатим жовтим гарбузом. Та навіть з місця його не зрушить.

Хлопці переморгуються, а в Тетянки на очах сльози.

— То вони жартують, — заспокоює її дідусь. — Ось цей гарбузик по твоїй силі.

— Гей, Тарасе, бабине літо летить! — здимає руки над головою Славко.

Хлоп'ята облишають гарбузи і ну гасати по городу.

— Лови! Лови! — ганяються за білим павутинням. Воно пливе і низько, над самими головами, і ген високо, в голубому небі.

Тетянка то несе свій гарбузик, то котить. Врешті віддає його бабусі.

— Там твоє літо полетіло, — каже.

— Літо? Авжеж, полетіло моє літо, — зітхає бабуса.

— А Тарасик і Славко хочуть наздогнати...

Бабуса пригортає Тетянку:

— Отаке придумали. Ніхто вже мого літа не наздожене. А до вас скільки ще весен зелених, скільки літочок красних прилине!